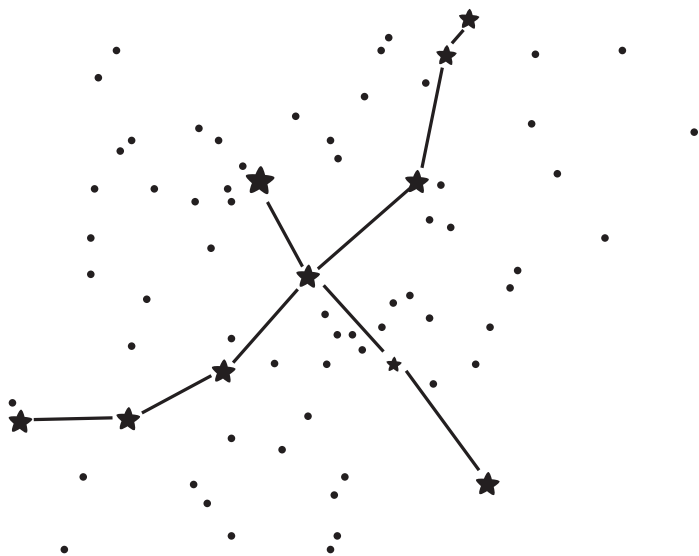

LBRIS

We know
books

SUFLETE ALBE

S o r i n O p r e a

R O M A N

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

CUPRINS

SA 1.....	5
SA 2.....	13
SA 3.....	20
SA 4.....	25
SA 5.....	28
SA 6.....	34
SA 7.....	43
SA 8.....	57
SA 9.....	61
SA 10.....	66
SA 11.....	69
SA 12.....	75
SA 13.....	79
SA 14.....	84
SA 15.....	91
SA 16.....	98
SA 17.....	104
SA 18.....	110
SA 19.....	116
SA 20.....	123
SA 21.....	128
SA 22.....	135
SA 23.....	141

SA 24.....	145
SA 25.....	153
SA 26.....	157
SA 27.....	166
SA 28.....	169
SA 29.....	175
SA 30.....	196
SA 31.....	202
SA 32.....	208
SA 33.....	214
SA 34.....	224
SA 35.....	242
SA 36.....	251
Alternativa.....	253
<i>Epilog: Sfârșitul cărților</i>	259

SA 1.

Dariana l-a sunat târziu, în noapte. Vocea ei caldă i-a trezit amintiri care încă îi provocau emoție, iar Vlad a înțeles că umbrele trecutului au rămas acolo, ascunse adânc în mintea lui.

A acceptat imediat propunerea ei de a se vedea. La început s-a gândit să refuze, dar un impuls neștiut l-a împins să fie de acord. Asta pentru că avea nevoie să lămurească lucrurile care îl chinaseră luni întregi după despărțirea aceea dureroasă.

În restaurantul elegant, mesele erau mai toate ocupate. Unii clienți terminaseră cina târzie, deja se făcuse zece, în timp ce alții tocmai își savurau desertul special pregătit în bucătărie de un chef care avea cu siguranță un nume sofisticat.

Un chelner politicos, ce impresiona prin ținuta sa impecabilă, îl conduse la o masă așezată în dreptul ferestrelor, de unde se putea admira priveliștea de noapte a orașului.

Nu o mai văzuse pe Dariana de trei ani. O mulțime de gânduri îi săgetau mintea. Încercă să le îndepărteze, dar nu era atât de simplu.

Parcă tocmai ca să-l ajute, prin aer veneau plutind sunetele unui pian, iar muzica aceea suavă îl aduse în

prezent. Împinse gândurile deoparte și se lăsă atras de atmosfera vie ce-l înconjura.

Apăru pe tocuri, îmbrăcată într-o rochie roșie ce o prindea de minune. Era la fel de frumoasă. Nu se schimbase deloc. O frumusețe dată de trăsăturile fine, dar și de atitudinea pe care o afișa. Îmbujorată, cu părul blond prins la spate, Dariana coborî privirea când Vlad îi strânse ușor mâna. Se apropie să-l îmbrățișeze, dar el o evită. Amândoi erau stânjenți. După câteva momente în care se studiară intens, Vlad o ajută să se așeze pe scaun. Comandă ospătarului un pahar cu vin, așa cum ceruse Dariana.

Nu-și vorbeau. Se priveau de parcă erau la prima întâlnire, cu ani în urmă, când lăsau lucrurile să curgă de la sine și dădeau impresia că se înțeleg fără să scoată un cuvânt. Multă vreme a fost așa, până când Vlad a întrebat dacă nu cumva ar trebui să rămână tăcuți ca să se audă. Răspunsul ei a fost același ca în trecut: dacă îl simți pe cel din fața ta, nu este nevoie să vorbești.

Zâmbiră, și din nou se așternu liniștea. Se observau doar acele licăriri ale ochilor care trădau trăirile fiecăruia. Diferite de data aceasta.

Dariana bău din pahar și spuse:

— Nu credeam că o să vii. Am fost surprinsă că ai acceptat.

— M-am gândit că au rămas întrebări fără răspuns. Cu toate că răspunsurile nu-și mai au rostul acum.

Se întristă. Era expresivă, și lucrul acesta se observa imediat.

— Mă ardea dorința de a te vedea, îl surprinse Dariana.

— Nu înțeleg de ce. Ai făcut ce-ai vrut. L-ai cunoscut și ai plecat. Cum te poți schimba așa de repede?

— Nu sunt atât de puternică pe cât par. Când tata mi-a interzis să te văd, am fost devastată câteva zile.

— Cinci zile. Apoi te-ai aruncat în brațele lui. Ți-ai găsit imediat oaza de liniște de care aveai nevoie. Eu nu contam. Sau nu am contat niciodată. Oricum, cine eram eu să...

Dându-și seama că o va răni, Vlad spuse cu regret:

— Iartă-mă, nu am niciun drept să reacționez așa. Sunt lucruri care au trecut.

Darianei îi dădură lacrimile. Luă un șervețel și își șterse ochii.

— Cred că merit asta. Sunt un om slab. M-am lăsat purtată de pornirile mele și l-am acceptat imediat pe Richard. Mi se părea că am găsit înlocuitorul perfect, dar am înțeles după o vreme cât de mult am greșit. Am regretat enorm ce ți-am făcut. Nu trebuia să se întâmple. M-am comportat mizerabil și am renunțat la cea mai frumoasă perioadă a vieții mele.

Vlad o privi uimit. Mărturisirea Darianei îl luă prin surprindere. Întrebă:

— Ce vrei să spui?

— La Paris, am avut destul timp să mă gândesc la ce a fost între noi. La cum ești tu și ce am trăit împreună. La ce simt acum. Iartă-mă! Am greșit.

— Și Richard?

— Am încheiat definitiv cu el. Nu vreau să...

— Nu te înțeleg, o întrerupse Vlad. Pare că te porți așa fiindcă ai nevoie de cineva lângă tine. Nu știu ce să cred.

Dariana îl privi intens.

— Așa pare, dar, sincer, m-am schimbat. Nu am nevoie de cineva lângă mine, am nevoie de tine. Tu ești cel care m-a făcut să fiu altfel. Tu m-ai făcut să fiu așa cum sunt cu adevărat.

Vlad oftă adânc.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg. Nu știu cum va reacționa tatăl tău când va afla că am stat de vorbă. Ce va spune Richard?

— Răspund pe rând, știi că sunt ordonată, încercă să glumească Dariana. Unu: vreau să fim prieteni, dacă...

Se opri. Vlad întrebă:

— Dacă?

— Dacă nu se poate mai mult, spuse ea cu vocea coborâtă. Doi: cu tata lucrurile s-au schimbat. Mă înțelege și nu-mi mai impune nimic. Din contră, îmi acceptă orice. Chiar am preluat conducerea firmelor familiei. Pe el se pare că nu-l mai interesează.

Vlad era curios, dar nu lăsa să se vadă lucrul acesta.

— Și trei, continuă ea, cu Richard, așa cum ți-am spus, s-a încheiat pentru totdeauna. Nimic nu m-ar face să mă răzgândesc.

— Au fost totuși trei ani. O eternitate. Ați împărțit totul, v-ați făcut planuri. Cum se poate șterge așa ceva?

Dariana îl privi în ochi.

— Te rog să mă asculți fără să mă întrerupi, îl rugă. Cu Richard vorbeam doar despre afaceri și bani. N-am putut să înțeleg cu adevărat ce s-a petrecut cu mine când am plecat. A fost un impuls de moment. Credeam că-l iubesc, dar după scurt timp m-am convins că mă înșelam. Nu era nimic din ceea ce sperasem. Îmi reveneau mereu în minte momentele trăite cu tine și făceam comparație. Nu știu de ce, dar inima nu mă mai asculta, lucra independent de minte. După ce ne-am plimbat un timp prin Europa, ne-am stabilit la Paris. Atunci l-am cunoscut cu adevărat pe Richard. Un om care era departe de ce îmi doream. Mă neglija și mă izola. Nu eram pentru el decât un partener de afaceri, era nervos tot timpul și cam atât. El devenise el. Adevăratul om de lume, Richard. Spre deosebire de tine, care...

Nu mai spuse nimic și îl studie cu atenție, ca să-i vadă reacția.

Vlad întrebă:

— Cum sunt eu?

— Cât noi doi am fost împreună, parcă pluteam prin viață, răspuse Dariana. Eram purtată într-o lume de basm. Tu, un visător apărut de nicăieri, mi-ai arătat că există cer, stele, un întreg Univers, pe care eu le văzusem până atunci ca pe ceva banal. Din păcate, n-am avut puterea să lupt pentru tine. Mi-a fost teamă că

pierd tot ce am acasă. Am greșit, iar asta am înțeles mai târziu. Am crezut că după despărțire te voi uita, dar tu ai rămas în sufletul meu. Nu știu cum, nu știu de ce, apăreai pe neașteptate. Când ai avut accidentul de avion, am reacționat ciudat. Mă purtam de parcă nu te cunoșteam. De fapt, aveam sentimentul că nimic rău nu s-a întâmplat. Mai târziu, tata mi-a spus că te-a văzut în aeroport la Frankfurt. M-am bucurat. Ba chiar eram fericită. Cum sunt și acum. Ce să spun mai mult?

Dariana se opri. Respiră ușurată și zâmbi. Părea că se eliberase de o povară.

— N-am vrut să te plictisesc, îi zise calmă. Sunt curioasă ce-o să-mi spui.

Așa îi cerea și când erau împreună. Dincolo de curiozitatea feminină, era dependența de părerea lui.

— Te-am apreciat mereu pentru sinceritate, îi spuse Vlad. De fapt, așa ești tu. Vezi lucrurile în simplitatea lor, chiar dacă uneori sunt foarte complicate. Și niciodată nu ascunzi nimic. Nu știu ce să-ți spun. A trecut mult timp, iar lumea s-a schimbat. Viața mea s-a schimbat. Totul e diferit.

Vlad tăcu și rămase pe gânduri. Dariana schimbă subiectul:

— Cum este la serviciu? Bănuiesc că i-ai impresionat pe toți, mai ales în străinătate. L-am întrebat și pe Alex, dar nu mi-a spus nimic. Când ne-am văzut, era tare supărat.

— Nu-l lua în seamă. A suferit alături de mine. Fără el, nu m-aș fi descurcat. S-au petrecut multe și el

mi-a fost alături. Ne-am ajutat unul pe celălalt și ne-au ieșit toate. Despre serviciu vorbesc.

Dariana zâmbi. Prinse curaj și-l întrebă:

— Te vezi cu cineva?

Nu-i răspunse. Ce-ar fi putut să-i spună? Se gândi la Abyss și imaginea ei îi veni imediat în minte.

— Nu sunt cu cineva, dar nici singur. Încerc să aflu ce se întâmplă cu mine. Până acum, nu am reușit.

— Mi-e greu să înțeleg, însă sunt mulțumită și cu atât, glumi Dariana. Mă bucur că ai acceptat să ne întâlnim. Vedem ce va fi în viitor. Doar de noi depinde pe ce drum mergem în continuare. Eu m-am hotărât.

— Este ceva definitiv?

— Nu mă mai înțepa, îl rugă ea zâbind. Acum mi-am fixat noile obiective și voi lupta pentru ele. Mă pregătesc de o călătorie în America, la New York. O săptămână. Voi fi împreună cu tata.

— Plecați cu treabă?

— Da, într-un fel. El, cu întâlnirile lui, iar eu, ca să cunosc câțiva parteneri de afaceri.

— Cred că voi fi și eu acolo, plusă Vlad.

Dariana nu-și ascunse bucuria. Îi prinse mâinile peste masă.

— Vii la New York?

— Este o conferință și șeful mă trimite să-l reprezint.

— Promite-mi că ne vedem! spuse Dariana.

— Nu-ți promit, dar dacă ajung, te sun.

Bucuroasă din cale-afară, îl strânse și mai tare. Vlad o întrebă:

— Ți-e foame?

— Puțin. Ție?

— Da. Cu serviciul ăsta, am și uitat să mănânc astăzi.

În atmosfera caldă din restaurant, Dariana și Vlad se priveau intens, în timp ce de la pianul din colț răzbăteau sunetele unei cunoscute melodii de dragoste.

SA 2.

De la ultimul etaj al blocului turn din New York, Nichitescu admira priveliștea orașului. Întâlnirea la care urma să participe reprezenta unul dintre acele momente care îi schimbaseră viața.

În așteptarea lui Bertt, era vizibil emoționat. Când vedea cu ochii, se desfășura arhitectura perfectă a unui loc în care își dorea să trăiască. Cu ani în urmă, a vrut să-și cumpere o casă în Manhattan, însă nehotărârea Laviniei l-a dat înapoi. Spunea că o casă în care stai din când în când nu se numește casă. Într-un fel, avea dreptate. Dar nu era de ici, de colo să ai o vilă pe Tărâmul Făgăduinței. Nici acum nu ar fi ezitat să-și cumpere, mai ales cu tot ce se întâmpla între el și Lavinia, însă mutarea în Anglia îi oferea alte avantaje. Prezența la Londra îi va da, de asemenea, posibilitatea să facă ce îi plăcea mai mult: să tragă sforile pentru lumea cea mare. Își închipuia cum toate paițele care se credeau zmei și care i-au amărât viața vor veni să-i pupe mâinile.

În ultima vreme nu și-a mai făcut prea multe griji. Afacerile din România erau în siguranță, de Lavinia urma să se separe, iar problema cu Richard... ei da, asta rămânea o problemă. Dar nu trebuia să-și mai bată capul cu ea, măcar acum, cât era în State.

Sala în care se afla Nichitescu era una sofisticată, cu mobilă și alte obiecte decorative aduse parcă dintr-o

altă lume. Masa centrală, fotoliile din piele, luminile care se scurgeau pe pereți dădeau un aer de aranjament din viitor. Chiar și cupele de șampanie, cu irizații gălbui, aveau o formă rombică pe care nu o mai văzuse până atunci.

A observat că totul era diferit față de atunci când a sosit. Personalul, excesiv de amabil, dar extrem de riguros, l-a trecut cu mare atenția prin sisteme sofisticate de verificare. În acele momente, văzând strictețea de la intrare, i-a venit în minte ceea ce i-a spus Bertt cu ceva timp în urmă: „Planul este atât de important, încât cine face un singur pas greșit dispare. Știi bine că orice creație cere sacrificii. De aceea, lumea pe care noi o clădim se va înălța, indiferent câte sacrificii vom face”.

Cuvintele acelea îi dădeau fiori reci. I se făcea teamă de fiecare dată când se gândea la ce nivel al Grupului a ajuns. Era conștient că nu trebuia să facă nicio greșală, nici măcar să se gândească la ceva ce ar fi fost împotriva cursului stabilit de noii săi prieteni.

În acel moment, parcă cineva îl luă de umeri și-l scutură. Erau oare prieteni? Nu, sigur nu. Ar fi o mare eroare dacă ar crede asta. Persoanele acelea din vârful Grupului nu trebuiau considerate apropiate. Și, mai ales, nu trebuiau supărate. Or el învățase asta de mult timp. Nu trebuia să îi deranjeze pe cei care au ultimul cuvânt.

Cei doisprezece au intrat în sală într-o liniște deplină. Luat prin surprindere, Nichitescu, vizibil emoționat, strânse mâna fiecăruia dintre ei. Erau destinași și pe chipurile lor se citea un soi de aroganță

care nu putea fi mascată de zâmbetul pe care-l afișau. Impuneau prin simpla lor prezență.

— Domnilor, îi anunță Bertt, acum, că l-ați cunoscut pe noul nostru coordonator de fonduri, putem să începem întâlnirea de astăzi.

— Pentru că este prima oară la noi, spuse un tip înalt care părea liderul celorlalți, după cum îl priveau toți, îl rog pe Bastien să fie atent la respectarea întocmai a termenelor pe care le-au stabilit cei de deasupra noastră. S-au schimbat multe lucruri și întârzierile au provocat deja nemulțumiri. Toleranța a ajuns la limită.

Dintr-odată, se auzi un sunet ascuțit și o rază violet începu să scaneze încăperea dintr-un capăt în altul.

— Măsuri de securitate, îi șopti Bertt lui Nichitescu, văzându-l mirat.

Liderul începu din nou să vorbească. Fața îi era imobilă și doar buzele i se mișcau. Privirea părea din nordul înghețat, iar vocea baritonală era dominatoare. În unele momente, când căpăta inflexiuni metalice, producea spaimă.

Vorbea sofisticat despre o istorie a schimbărilor planificate ale vieții pământene și cum trebuie făcuți pașii pentru controlul total. Accentuă de câteva ori că dorința Grupului era să atingă obiectivul cât mai repede. Lucrul acesta nu se putea face decât crescând sumele de bani pentru proiectele de explorare. Suna tehnic ceea ce spunea, dar esența cuvintelor sale părea una cosmică.

Nichitescu își aduse aminte că Bertt îi povestise despre asta. Rămase surprins când auzi că proiectele

de supraveghere se apropiau de final și baza centrală de colectare a datelor funcționa perfect. Ar fi vrut să întrebe ce se va întâmpla cu fabricarea de cipuri, însă nu avu curaj. Nimeni din sală nu intervenea, iar el, nici atât.

Parcă citindu-i gândurile, liderul explică modul în care se vor monta dispozitivele de identificare, pe mână sau pe frunte, pentru a putea fi citite ușor.

Nichitescu se liniști. Afacerea sa nu va avea de suferit.

Discursul liderului se concentrează pe detaliile despre banii pentru explorare, și află cu surprindere de legăturile Grupului cu alte lumi, din afara planetei. A crezut că nu aude bine, dar despre asta vorbea. Și-a amintit că și Bertt îi spusese ceva. Acum se discuta clar despre proiecte pentru noi surse de energie din Univers, în colaborare cu alte lumi. Nu era o poveste. Se contura cea mai mare surpriză pentru toată omenirea: recunoașterea că există și alte civilizații.

Liderul continuă cu un lucru care îl bulversă și mai tare: explică felul în care reînnoirea civilizației nu se va face doar prin planurile de pe Pământ, ci și prin intervenția celor din afara planetei. Mai ales prin intervenția lor. Nichitescu se cutremură când auzi că vor urma schimbări violente, pe care omenirea nici măcar nu și le închipuia. Trăia într-un vis, sau era real ce auzea? Își dădu seama că nu era ficțiune. Era martorul unui final fabricat de cei puțini care țineau planeta în palme, ajutați de prietenii lor din afara lumii.

Bertt îl atinse ușor cu cotul și-i zâmbi. Zâmbi și el, gândindu-se că ar trebui să se bucure că face parte din această elită mondială secretă. Doar că era atât de speriat, încât simțea că se sufocă.

Întorcând privirea aceea de gheață către el, liderul i se adresează direct. Îi ceru să întocmească cât mai repede rapoartele și să trimită banii celor care se ocupau de inteligența artificială și explorarea spațiului. „Am ajuns la capăt. Vremurile s-au prăvălit peste noi, iar timpul final a venit”, fu expresia care stârni rumoare. Sau poate așa i se păru lui Nichitescu, care avea impresia că trăiește o realitate paralelă. Observă că mulți schimbau priviri nedumerite, confirmând faptul că și ei fuseseră luați prin surprindere.

— Am făcut ce ni s-a cerut, se auzi din nou vocea aceea dură. Nu este ușor să duci la îndeplinire un Plan care încheie o etapă a dezvoltării umane. Noi ne-am propus să realizăm Societatea Perfectă, și iată că suntem aproape. Dar, să fie clar, o societate perfectă nu este o societate liberă. Ea are o conducere unică și reguli stricte. Viitorul său este predestinat și membrii trăiesc într-un spațiu limitat, pe care noi l-am creat deja. Un spațiu controlat și dirijat. Libertățile nu sunt permise, chiar dacă impresia este alta. Membrii nu trebuie să cunoască lucrul acesta. Am muncit mult ca să-i facem docili și inofensivi. Cu toții știm unde eram și cât de mult am progresat. A trebuit să aplicăm cele mai riscante măsuri de subordonare. Frica, domnilor, frica este cea care i-a aliniat pe toți. Teama de moarte îi sperie. A fost pandemia, este războiul, care se va extinde,

urmează foametea și anarhia. Toate, însă, controlate. Și mai sunt cataclisme planificate care vor veni din afara planetei. Am spus de mai multe ori că nu va fi ușor. Cei mulți, oastea noastră îndoctrinată, ne vor urma fără să se împotrivescă. Ei cred în noi și mintea le-a fost educată să nu vadă altceva decât realitatea din jur. Tot ce nu este palpabil le este străin. Nu vor putea trăi fără ce le-am dat. Se cred liberi și stăpâni pe viața lor. E bine, fiindcă de naivitatea lor avem nevoie. Dependența de tehnologie, spectacol și confort nu este tratabilă. Chiar și cei mai rebeli vor ceda. Ei mai au unele îndoieli, dar se vor supune până la urmă. Însă există ceva: s-a născut curentul întoarcerii la așa-zisa credință de început. Alternativa, cum îi spun ei. Este un nucleu al celor care nu vor fi cu noi niciodată. Până acum, nu ne-am putut da seama cine sunt și cui aparțin. Nu știm cât ne afectează ce fac ei. Știm doar că nu pot fi controlați. Cu toții ar muri pentru crezul lor și pentru ideile născute din neant. Ei nu se leagă de nimic concret, trăiesc doar pentru un vis. Se caută pe sine, visează la viața de dincolo și ni se opun total. Sunt cei mai periculoși, fiindcă nu pot fi controlați prin nimic. Va trebui să-i eliminăm cât mai repede. Noi creăm viitorul. Toți trebuie să înțeleagă că stăpânul absolut este aici, pe Pământ.

Se opri. Își fixă privirea pe peretele din față și nu mai scoase un cuvânt.

Atmosfera era electrizantă, ca de fiecare dată când se vorbea despre realizările și obiectivele de viitor ale Grupului. Cu toate acestea, părea că nimeni nu avea

curajul să spună ceva. Doar Bertt, cel mai destins dintre toți, interveni:

— Interesantă și motivatoare analiză. Ai sintetizat în câteva fraze tot ce am făcut până acum. Am înțeles foarte clar și ce vom face mai departe. Acesta este Punctul 5 din Plan?

— Nu. Știu de la nivelul superior, unde sunt cei trei conducători, că ultimul punct nu s-a elaborat încă. După cum știți, el reprezintă debutul noii epoci. După elaborarea lui, Societatea Perfectă va începe să funcționeze cu adevărat. Ce pot să vă spun acum este că s-a stabilit momentul apariției Conducătorului Planetar Unic. Nu știm încă cine este și în ce țară locuiește.

Vestea creă bucurie în sală. Era ceva neașteptat. Anunțul făcut de lider îi luă prin surprindere, iar euforia îi cuprinse pe toți.

— Așteptam asta de zeci de ani, spuse Bertt entuziasmat. Lupta noastră din timpuri străvechi o încheiem noi, cei de astăzi. Este idealul Grupului, viitorul unei lumi care ni se va subordona necondiționat. Nimeni nu ne poate opri. Am fost, suntem și vom fi stăpânii și creatorii de care avea nevoie civilizația ca să evolueze. Fără noi, nimic nu există. Să venerăm, dragi prieteni, istoria noastră și pe cei care au creat-o. Din acest moment, totul ne aparține.

— Lumea este a noastră, confirmă liderul.

Se ridicară cu toții și ciocniră paharele.